

မင်းမြတ်သူရ

ဟောင်နဲ့ဒုက္ခပေး

အခန်း (၁)

လက်ခုပ်သံတွေကို
သာယာပြီး
ရှေ့ကျွမ်းနောက်ကျွမ်းထိုးတာ
ဆက်ကပ်ထဲက မျောက်သတ္တဝါ
ချမ်းမြေ့သရဖီလှိုင်

ချမ်းသာခြင်းအစစ်အမှန်ဟာ
ပစ္စည်းဥစ္စာ မဟုတ်ဘူး
မှန်ကန်တဲ့ အတွေးအခေါ်သာဖြစ်တယ် . . .
ချမ်းမြေ့သရဖီလှိုင်

မရှိဘူးလို့

ညည်းနေမဲ့အစား

ရှိတဲ့ လူတွေ

ဘယ်လိုလုပ်သလဲလို့

သိအောင်လုပ်ပါ . . .

ချမ်းမြေ့သရဖီလှိုင်

ဖြစ်သမျှအကြောင်း

အကောင်းချည်းပဲလို့

တွေးနေသမျှ

နောက်ဆုံးမှာ ထိုင်နေရလိမ့်မယ် . . .

ချမ်းမြေ့သရဖီလှိုင်

တစ်နေ့သ၌ ဧရာဝတီမြစ်နှင့်နီးကပ်သော မြို့ကလေးတစ်မြို့၌ လူငယ်လေးတစ်ဦးသည် စက်ခေါင်းတစ်လုံးကို ပခုံးပေါ်တွင် ထမ်း၍

“အပ်ချုပ်သည် အပ်ချုပ်သည် ”

ဟု အော်ဟစ်၍ သွားလာနေလေ၏။

လူငယ်သည် ပူပြင်းသော နေရောင်အောက်တွင် လေးလံလှသော စက်ခေါင်းကြီးကိုထမ်း၍ သွားလာနေရာမှ အာခေါင်ထဲတွင် ခြောက်သွေ့လာပြီး ရေငတ်လာသဖြင့် အရှေ့တွင် လှမ်းမြင်နေရသော အရိပ်ကောင်းစွာရသည့် ညောင်ပင်ကြီးအောက်သို့ ဝင် လိုက်လေ၏။

လူငယ်သည် ညောင်ပင်အောက်သို့ ရောက်သောအခါ စက်ခေါင်းကို သန့်စင်သောနေရာ၌ ချ၍ ရေအိုးစင်မှ ရေကို တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် အားရပါးရ သောက်လေ၏။

သဲအိုးထဲတွင် ထည့်ထားသော အေးမြသောရေကို သောက်ပြီးနောက် လူငယ်၏ ရင်ထဲတွင် အေးမြသွားလေ၏။

လူငယ်သည် ရင်အေးသွားသောအခါ ညောင်ပင်ရိပ်အောက်တွင် ခဏမျှနား၍ ပူပြင်းသော နေရောင်ရှိရာသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့် လိုက်လေ၏။

“နေက ပူလိုက်တာ၊ အင်္ကျီလည်း တစ်ထည်မှ မချုပ်ရသေးဘူး၊ လူတွေလည်း ပူလွန်းလို့ အင်္ကျီဝတ်ဖို့ သတိမရဘူးထင်ပါရဲ့ ၊ လူတွေကြည့်လိုက်ရင် ကျောပြောင်ပြောင်နဲ့ အင်္ကျီမဝတ်တဲ့ သူတွေချည်းပဲ၊ ဒီလိုသာ တစ်မြို့လုံးက လူတွေကို အင်္ကျီမဝတ်ကြဘူးဆိုရင် အပ်ချုပ်သည် ဖြစ်တဲ့ ငါဟာ ထမင်းငတ်ပြီပေါ့”

ဟု မဆီမဆိုင် အတွေးကို တွေးလိုက်မိလေ၏။

ထို့နောက် ခေါင်းကို ခါယမ်း၍

“အင်း . . . ထိုင်နေလို့ လည်း ဘာမှ မထူးပါဘူး၊ နေကပူပေမဲ့ မြို့ထဲကို လျှောက်ဦးမှ ပဲ။ ဒါမှ အင်္ကျီချုပ်ရမှာ ၊ ငါနဲ့ ငါ့အစ်မတွေ ထမင်းဝမှာပေါ့”

ဟု တွေးရင်း ထိုင်ရာမှ ထပြီး သူ၏ စက်ခေါင်းကြီးကို ပန်းပေါ်တွင်

ထမ်းလေ၏။

ထို့နောက် ပူပြင်းသောနေရောင်ထဲသို့ လျှောက်လှမ်းသွားပြီး

“အပ်ချုပ်သည် အပ်ချုပ်သည် ”

ဟု အော်ဟစ် လိုက်လေတော့၏။

လူငယ်သည် စက်ခေါင်းကြိုးကို ပင်ပန်းကြီးစွာထမ်း၍ မြို့ထဲသို့လှည့်လည်နေရာမှ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်တစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ အိမ်တစ်အိမ်မှ

“ အပ်ချုပ်သည် လာပါဦး”

ဟူသောအသံကို ကြားရသဖြင့် လွန်စွာဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားပြီး

“ ဒီနေ့တော့ ဈေးဦးပေါက်ပြီဟဲ့”

ဟု တွေးကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင် လိုက်လေ၏။

အပ်ချုပ်သည် လူငယ်ကို ရွယ်တူ မိန်းမပျိုသုံးဦးက ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာပေးဖြင့် ဆီးကြို၍

“အပ်ချုပ်သည် ကိုမေးချင်လို့ ပါ၊ ကျွန်မတို့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်နဲ့ အင်္ကျီလက်ရှည် ချုပ်မယ်ဆိုရင် ပိတ်စ ဘယ်လောက်ဝယ်ရမလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ အပ်ချုပ်သည် လူငယ်သည် အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကျသွားလေ၏။

မိန်းမပျိုများ သည် အင်္ကျီချုပ်ရန် ပိတ်စ ဝယ်ရသေးဟန်မရှိ။

ထို့ကြောင့် မိန်းမပျိုများ ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို မျက်လုံးဝေ့ကြည့်၍ လိုအပ်မည့် ပိတ်စအရွယ်အစားကို ပြောဆို၍ အိမ်ထဲမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ထို့နောက်

“ အပ်ချုပ်သည် အပ်ချုပ်သည် ဗျို့ ”

ဟု အော်ဟစ် သွားလာနေပြန်၏။

လူငယ်သည် မြို့တစ်ပတ် ပတ်ပြီးနောက် ခြေထောက်များ ညောင်းညာလာ၏။

သူ၏ ပခုံးပေါ်ရှိ အပ်ချုပ်စက်ကြီးသည် လည်း တဖြည်းဖြည်း ပိုမိုလေးလံသယောင်ရှိလေ၏။

ပူပြင်းသော နေရောင်ကြောင့် လူငယ်၏ နဖူးပြင်တွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ကျဆင်းလျက်ရှိရာ လူငယ်သည် ချွေးများကို လက်ခုံဖြင့် သုတ်လေ၏။

ထိုအခါ သူ၏ နဖူးပေါ်မှ ချွေးများ သည် ခြေထောက်ပေါ်သို့ တောက်တောက်ကျခြင်းကို ကြည့်၍

“နဖူးကချွေး ခြေမပေါ်ကျတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးထင်ပါရဲ့ ၊ လူတွေ လူတွေ ဘာဖြစ်လို့ များ ငါ့ကို အင်္ကျီချုပ်ဖို့ မခေါ်ကြတာလဲ၊ မြန်မြန်ခေါ်ပါတော့”

ဟု စိတ်ထဲတွင် ဆုတောင်းနေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာ ပင် အိမ်တစ်အိမ်မှ

“ အပ်ချုပ်သည် လာပါဦး ”

ဟူသော အသံကို ကြားရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

ထိုအခါ အိမ်ပေါက်ဝတွင် ကလေးအမေဖြစ်ဟန်တူသော မိန်းမကြီး

တစ်ယောက်နှင့် ကလေးငယ်တစ်ဦးကို တွေ့ရလေ၏။

အပ်ချုပ်သည် လူငယ်သည် ကလေးငယ်ကိုမြင်သောအခါ သည် တစ်ကြိမ်တော့ အမှန်တကယ် ချုပ်ရပြီဟဲ့ဟဲ့ အားခဲကာ

“ကလေးအတွက် ချုပ်မှာ လား အဒေါ်၊ ဘောင်းဘီချုပ်မှာ လား၊ အင်္ကျီချုပ်မှာ လား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ မိန်းမကြီးက လက်ကာပြ၍

“နေပါဦး၊ နင့်ကို ဈေးမေးရဦးမယ်၊ ဈေးကြီးရင်တော့ မချုပ်ဘူး”

ဟု ပြောလေရာ လူငယ်သည် ရင်ထိတ်သွားပြီး ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာပေးဖြင့်

“ဈေးမကြီးစေရပါဘူး အဒေါ်၊ ဘောင်းဘီချုပ်ချုပ်၊ အင်္ကျီချုပ်ချုပ် တစ်မူးပဲ ပေးရမှာ ပါ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါမှ ပင် ကလေးအမေ မိန်းမကြီးသည် လူငယ်ကို သဘောကျဟန်ဖြင့် သူ၏ ကလေးအတွက် အင်္ကျီတစ်ထည်နှင့် ဘောင်းဘီတစ်ထည်ကို ချုပ်ပေးရန် အပ်နှံလေ၏။

ထိုအခါ လူငယ်သည် သူ၏ အပ်ချုပ်စက်ကလေးကို လက်ဖြင့်လှည့်၍ တဂျိုးဂျိုးတဂျက်ဂျက် အသံပြုကာ တကုတ်ကုတ် ချုပ်လုပ်လေတော့၏။

အတန်ကြာအောင် ချုပ်လုပ်ပြီးနောက် ကလေးအတွက် အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီကို ပြီးစီးသွားလေ၏။

ထို့နောက် လူငယ်သည် ကလေးအား ဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်ကြည့်ခိုင်းလေ၏။

ဘောင်းဘီသည် ကလေးနှင့် အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်သဖြင့် အင်္ကျီကိုလည်း
ဝတ်ဆင်ခိုင်းလေ၏။

ထိုအခါ ကလေးအမေ မိန်းမကြီးသည် သူ၏ ကလေးကို ကြည့်ပြီး
သဘောကျဟန်ဖြင့်

“အပ်ချုပ်သည် သိပ်တော်တယ်၊ ရော့ အင်္ကျီချုပ်ခ ပိုက်ဆံ”

ဟု ချီးမွမ်းပြီး အပ်ချုပ်သည် လူငယ်အား အင်္ကျီချုပ်ခပိုက်ဆံကို ကျေ
ကျေနပ်နပ်ကြီး ပေး လိုက်လေတော့၏။

★

“ကြောင်အိမ်ထဲမှာ
စားစရာ
သောက်စရာလေးတွေဝယ်ပြီး
ဖြည့်ဆည်းမထားဘူး။
ငါတို့ က ဗိုက်ဟောင်းလောင်းနဲ့
ဒီလိုပဲ အငတ်ခံနေရမှာ လား။
သူကျတော့ မြို့ထဲက တရုတ်ဆိုင်၊
ကုလားဆိုင်တွေမှာ
တစ်ဖြုတ်စုံဖြုတ်

စားသောက်လာပုံရတယ်”

အပ်ချုပ်သည် လူငယ်သည် ပိုက်ဆံတစ်မူးကိုကိုင်၍ ဈေးသို့သွားကာ ဆန်အနည်းငယ်နှင့် ဘဲဥသုံးလုံးကို ဝယ်လေ၏။

သူ၏ အိမ်သည် မြို့စွန်ရှိ ဆင်းရဲသားများ နေထိုင်သော ရပ်ကွက်တွင် ရှိ၏။

လူငယ်သည် စက်ခေါင်းကလေးကို ထမ်း၍ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ အိမ်ပေါက်ဝတွင် သနပ်ခါးအဖွေးသားဖြင့် ထိုင်နေသော သူ၏ အစ်မသုံးယောက်ကို မြင်ရလေ၏။

သူမတို့ ၏ အမည်မှာ လှလှရီ၊ မြမြရီ၊ တင်တင်ရီ ဟူ၍ ဖြစ်လေ၏။

သူ၏ အစ်မများ သည် လူငယ်ကိုမြင်သောအခါ အစ်မအကြီးဆုံး လှလှရီက မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့၍

“ဟဲ့ . . . ပေါ်တော်မူလေး၊ နင်ရောက်လာသေးတယ်နော်၊ ငါတို့ ဗိုက်ဆာလို့ သေတော့မယ်၊ ဆန်အိုးထဲမှာ ဆန်တစ်စေ့တောင် မရှိဘူး၊ ကြောင်အိမ်ထဲမှာ လည်း ဘဲဥလေး၊ ငါးခြောက်လေးတောင် ဝယ်မထားဘူး၊ ဗိုက်ဆာရင် ငါတို့ ဘာကို သွားစားရမှာလဲ”

ဟု အပြစ်တင်လေရာ အစ်မလတ် မြမြရီကလည်း နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့၍

“ဟုတ်ပါ၊ သူကိုစောင့်ပြီး စားရသောက်ရရင် ကျွန်မတို့ ထမင်းငတ်ပြီး သေတာကြာပြီ၊ ဒင်းဟာ အသုံးကိုမကျပါဘူး၊ ဘယ်မှာ သွားပြီး အလေလိုက်နေလဲ မသိပါဘူး”

ဟု အပြစ်တင်လေ၏။ ထိုအခါ အငယ်ဆုံး ညီမ တင်တင်ရီက အစ်မများ နည်းတူ မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့၍

“ကြောင်အိမ်ထဲမှာ စားစရာ သောက်စရာလေးတွေဝယ်ပြီး ဖြည့်ဆည်းထားဘူး၊ ငါတို့ က ဗိုက်ဟောင်းလောင်းနဲ့ ဒီလိုပဲ အငတ်ခံနေရမှာလား၊ သူကျတော့ မြို့ထဲက တရုတ်ဆိုင်၊ ကုလားဆိုင်တွေမှာ တစ်ဖြန့်စ်ဖြ စားသောက်လာပုံရတယ်”

ဟု ဝိုင်းဝန်း၍ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အပြစ်တင်လေရာ စက်ခေါင်းကို တစ်နေကုန် ပင်ပန်းကြီးစွာထမ်း၍ သွားလာနေရသော လူငယ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ခေါင်းကိုခါယမ်း၍

“ကျုပ်လည်း ဗိုက်ဆာလို့ အူလိမ်နေပါပြီ အစ်မတို့ ရယ်၊ ဆန်အိုးထဲမှာ ဆန်မရှိတာ မနက်ကတည်းက ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မနေ့က တစ်နေကုန် စက်မချုပ်ရလို့ ဆန် မဝယ်နိုင်တာပါ။ ဒီနေ့တော့ ညနေစောင်းကာမှ ကလေးအင်္ကျီနဲ့ ဘောင်းဘီချုပ်ရလို့ ပိုက်ဆံရလာတယ်။ ပိုက်ဆံတစ်မူးနဲ့ ဆန်နဲ့ ဘဲဥဝယ်လာတယ်။ ဟောဒီမှာ အစ်မတို့ ချက်ပေတော့”

ဟု ပြောလေရာ အစ်မကြီးလှလှရီသည် ဆန်နှင့် ဘဲဥများကို လှမ်းယူပြီး

“ဟဲ့ . . . ဆန်နဲ့ ဘဲဥတော့ ရှိပါပြီ၊ ထမင်းချက်ဖို့ ထင်းမရှိဘူး၊ ထင်းသွားရှာပေးဦး”

ဟု မညှာမတာ ခိုင်းစေလေ၏။

လူငယ်သည် စက်ခေါင်းကြီးကို တစ်နေကုန်ထမ်း၍ ပင်ပန်းကြီးစွာ ပိုက်ဆံရှာရသော်လည်း သူမတို့ သည် ထင်းချောင်းကလေး အနည်းငယ်

ကိုမျှ မကောက်ထားချေ။

လူငယ်သည် သူ၏ အစ်မတို့ ကို အပြစ်မတင်တော့ဘဲ အိမ်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ခြံကျယ်ကြီးအနီးတွင် ထင်းအဖြစ်သုံးရန် သစ်ကိုင်းခြောက်များကို ရှာဖွေကောက်ယူလေ၏။

လူငယ်သည် ထင်းခြောက်များ ရရှိသောအခါ ပခုံးပေါ်ထမ်း၍ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ အစ်မသုံးယောက်သည် ထမင်းဟင်းများကို သူချက်သင့်သည် ၊ ငါချက်သင့်သည် ဟု တွက်ကပ်ပြီး ငြင်းခုံကြလေ၏။

ထို့နောက် ငြင်းခုံရင်း ရန်ဖြစ်ကြလေ၏။

လူငယ်သည် သူ၏ အစ်မသုံးယောက် ရန်ဖြစ်ပုံကိုကြည့်၍ စိတ်ပျက်သွားပြီး ထင်းခြောက်များကို မီးဖိုထဲသို့ယူကာ ကိုယ်တိုင် မီးမွှေးလေ၏။

မီးမွှေးပြီး မီးတောက်သောအခါ ထမင်းအိုးကို စတင်ချက်လေ၏။

ထမင်းအိုးကျက်သောအခါ ဘဲဥသုံးလုံးကို အာလူးအနည်းငယ်နှင့် ရောမွှေပြီး ချဉ်ရည်ဟင်းချက်လေ၏။

ဘဲဥချဉ်ရည်ဟင်း ကျက်ကာနီးသောအခါ ဂေါ်ရင်ရှိ မဆလာကို ဖြူးလေ၏။

ထိုအခါ အရသာရှိပြီး မွှေးပျံ့သော ဘဲဥချဉ်ရည်ဟင်းကို ရရှိလေ၏။

သူ၏ အစ်မသုံးယောက်သည် ဘဲဥချဉ်ရည်ဟင်းအနံ့ရသောအခါ သွားရည်ယို လာပြီး ပန်းကန်ပြားကိုယ်စီဆွဲ၍ ထမင်းစားရန် ရောက်လာကြ၏။

၎င်းတို့ သည် ထမင်းခိုင်းတွင် အလှအယက်ထိုင်ကြပြီး အိုးထဲရှိ ထမင်းများကို သူ့ထက်ငါ ခူးလေ၏။

ထို့နောက် ဒယ်အိုးထဲရှိ ဘဲဥချဉ်ရည်ဟင်းများကို ပန်းကန်များ ထဲသို့ အငမ်းမရ လောင်းထည့်ကြလေ၏။

ညီအစ်မသုံးယောက်သည် ဗိုက်ကားအောင်စားသောက်ပြီး ပန်းကန်များကိုပင် မဆေးဘဲ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

လူငယ်သည် ညီအစ်မသုံးယောက် စားသောက်ပြီးသောအခါ သူ၏ ဗိုက်ထဲတွင် ဆာလောင်နေပြီ ဖြစ်သဖြင့် ထမင်းစားရန် ရောက်လာ၏။

ထိုအခါ ဒန်အိုးထဲတွင် တစ်လုတ်နှစ်လုတ်စာမျှသာ ထမင်းကျန်ပြီး၊ ဘဲဥချဉ်ရည်ဟင်းမှာ လည်း သေးငယ်သော အာလူးဖတ်လေး တစ်ဖတ်သာကျန်တော့၏။

လူငယ်သည် တစ်နေကုန် ပင်ပန်းကြီးစွာ သွားလာရသဖြင့် ဗိုက်ထဲတွင် ဆာလောင်လှသော်လည်း နှစ်လုတ်စာမျှသာ ထမင်းနှင့် သေးငယ်သော အာလူးဖတ်လေးကိုသာ စားသောက်၍ တင်းတိမ်လိုက်ရလေ၏။

လူငယ်သည် ထမင်းစားသောက်ပြီးနောက် ညီအစ်မများ စားသောက်ပြီးသော ပန်းကန်များ နှင့် အိုးခွက်များကို ဆေးကြောရလေ၏။

လူငယ်သည် ပန်းကန်များကို ဆေးကြော၍ အိုးများ တိုက်ပြီးသောအခါ အိမ်ရှေ့သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုအခါ ခြံရှေ့ရှိ ခုံတန်းလျားတွင် ထိုင်၍ ကာလသားများကို ဟန်ရေးပြနေသော ညီအစ်မများကို မြင်လေ၏။

လူငယ်သည် သူ၏ အစ်မများကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ခေါင်းခါ

ယမ်းလိုက်ပြီး အိမ်သို့ပြန်ဝင်ခဲ့လေ၏။

ထို့နောက် အိမ်အနောက်ဘက်ရှိ ၎င်းအိပ်စက်ရာ ချောင်ကလေးသို့ သွားကာ အတိတ်ကအကြောင်းအရာများကို တွေးတောနေလေ၏။

အဖေရှိစဉ်အချိန်က အဖေသည် အဝေးပြေးကားမောင်းသော ဒရိုင် ဘာတစ်ဦး ဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျပြီး ဖခင်၏ ကားသည် ချောက်ထဲသို့ ထိုးကျသွားလေ၏။

ဖခင်၏ သတင်းဆိုးကို ရုတ်တရက်ကြားသိလိုက်သော ရောဂါသည် မိခင်သည် ကြားကြားချင်း အသက်ပါသွား၏။

ထိုအချိန်မှ စ၍ မိခင်နှင့် ဖခင် နှစ်ဦးစလုံး ဆုံးရှုံးခဲ့ရ၏။

သူ၏ အစ်မများ သည် မိဘများ ဆုံးရှုံးပြီးသည့်အချိန်တွင် မည်သည့် အလုပ်ကိုမျှ မယ်မယ်ရရ မလုပ်တတ်သဖြင့် လူငယ်ကသာ တောက်တို မယ်ရ အလုပ်များကို လုပ်ကိုင်၍ ကျွေးမွေးရ၏။

လူငယ်သည် အစ်မများကို လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးရသဖြင့် ကျောင်းမနေ နိုင်ခဲ့ချေ။

သို့သော် လူငယ်ကို ကရုဏာသက်သော အင်္ဂလိပ်စာတတ် စာရေးကြီးတစ်ဦးက စာရေးတတ်၊ ဖတ်တတ်အောင် သင်ကြားပေးလေ ၏။

ထိုစာရေးကြီးကပင် စက်ချုပ်တတ်သော ကုလားကြီးထံတွင် စက်ချုပ် ပညာ သင်ကြားပေး၏။ ကုလားကြီးသည် ကျန်းမာရေးမကောင်း တော့သဖြင့် စက်မချုပ်နိုင်တော့ချေ။

လူငယ်သည် ကုလားကြီး၏ အပ်ချုပ်စက်ကို အကြွေးစနစ်ဖြင့်ဝယ် ယူ၍ အပ်ချုပ်သည် အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။

လူငယ်သည် သူ၏ ဆရာ စာရေးကြီး၏ စကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင်ပြီး အိပ်မရအောင် ဖြစ်ရပြန်၏။

“ဘာမှ စိတ်မညစ်နဲ့ ကောင်လေး၊ လောကမှာ ဘာလုပ်လုပ် အခက် အခဲတွေနဲ့ တွေ့တာချည်းပဲ၊ အခက်အခဲကို မကြောက်နဲ့ ၊ အခက်အခဲဆို တာ ဘဝရဲ့ အရည်သွေးမြင့် စာမေးပွဲတွေပဲ”

“အခက်အခဲတစ်ခုကို ကျော်လွန်နိုင်တိုင်း စာမေးပွဲတစ်ခု အောင်မြင်ပြီလို့ သဘောထားရမယ်၊ စာမေးပွဲတွေအများကြီး အောင်မြင်လာတဲ့ သူဟာ ဘွဲ့ရတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီလိုပဲ ဘဝရဲ့ အရည်အသွေးမြင့် စာမေးပွဲတွေ အောင်မြင်လာတဲ့ သူဟာ သဘာဝလောကကြီးက ပေးတဲ့ ဘွဲ့ကို ရလိမ့်မယ်၊ သဘာဝလောကကြီးက ပေးတဲ့ ဘွဲ့ဟာ တက္ကသိုလ်က ပေးတဲ့ ဘွဲ့ထက် မနှိုင်းယှဉ်သာလောက်အောင် မြင့်မားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ သဘာဝလောကကြီးဟာ အကြီးမားဆုံး စွမ်းအားရှင်ကြီးဖြစ်နေလို့ ပဲ”

ဟု အားပေးစကားပြောလေရာ စိတ်အားငယ်နေသော လူငယ်သည် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွ လာပြီး

“ဟင် . . . ဒါဆိုရင် အခက်အခဲတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခုကျော်လွန်ရင် သဘာဝလောကကြီးက ပေးတဲ့ ဘွဲ့ကို ရမှာ ပေါ့နော်”

ဟု ရေရွတ်၏။ စာရေးကြီးက ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို သောက်၍

“ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ သဘာဝလောကကြီးကပေးတဲ့ ဘွဲ့ကိုရရင် မင်းဟာ အရည်အချင်းတွေ အများကြီးရှိသွားပြီ၊ ဒါဆိုရင် လောကမှာ မင်း

ဘာဖြစ်ချင်သလဲ၊ ရွှေလိုချင်လား၊ ငွေလိုချင်လား၊ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုကို လိုချင်သလား၊ အားလုံးဖြစ်ပြီပေါ့ကွာ”

ဟု အားပေးစကားပြောပြန်ရာ လူငယ်၏ စိတ်ဓာတ်များ သည် ပိုမို၍ တက်ကြွ လာပြီး

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆိုရင် အခက်အခဲတွေကို စိတ်မညစ်တော့ဘူး၊ အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားတော့မယ်”

ဟု ကြိုးဝါး လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စာရေးကြီးက လူငယ်၏ ပခုံးကို ဖက်၍

“ဒါပေါ့ကွာ၊ လောကမှာ ဘာလုပ်လုပ်ဖွဲ့ရှိဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ဖွဲ့နဲ့ တင်းပြီးခံနိုင်ရင် ရေရှည်မှာ အောင်မြင်ပြီပေါ့၊ အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ လူတွေကိုကြည့်ရင် သူတို့ ဘဝမှာ အောင်မြင်ကျော်ကြားဖို့ အတွက် ဖွဲ့လုံ့လ၊ ဝီရိယတွေ အများကြီးစိုက်ထုတ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သိနိုင်တယ်ကွ”

ဟု ပြောလေတော့၏။ လူငယ်သည် စာရေးကြီး၏ စကားများကို နှလုံးသွင်းရင်း ထိုညက အိပ်စက်ပျော်သွားလေ၏။